

Visitationspredikan: Första årgångens texter
Kungsängen – Västra Ryds församling
Andra söndagen i advent: 6 december 2020
Visitationens tema: För livets skull

”Ja visst gör det ont när knoppar brister. Varför skulle annars våren tveka?” Den dikten av Karin Boye förknippar nog de flesta av oss med den bitterljuva, nästan romantiska, smärta som vi kan känna i april och maj. Men dikten passar faktiskt också väldigt bra idag, på andra söndagen i advent, när Jesus uppmanar oss att se på fikonsträdet och alla andra träd som börjar knoppas. Knopparnas framväxande och den omvandling som det innebär förknippar Jesus i dagens evangelietext också med smärta men det är ingen bitterljuv eller romantisk smärta som han talar om. Det är en knivskarp och ångestfylld smärta som gör oss människor rädda och villrådiga. Vi vet inte hur vi ska bete oss eller var vi ska ta vägen för att söka skydd. Ibland är det väldigt svårt att bedöma om smärtan vi erfar tyder på att nytt liv är i antågande eller om den ska tolkas som att livet håller på att tas ifrån oss. Jesus ger oss perspektiv på den diagnosvårigheten när han i dagens evangelietext betonar att smärtan i hans närhet, den vända som är ett tecken på att Guds rike är nära, alltid är en vända för livets skull.

”För livets skull” är temat för den Corona-anpassade biskopsvisitation här i Kungsängen – Västra Ryds församling som avslutas idag. Jag har varit här i drygt 2 dagar. Jag har inte kunnat möta människor på samma sätt eller i den utsträckning som jag vanligtvis kan möta människor när jag är på visitation men jag har haft möjlighet att samtala med medarbetare, förtroendevalda och församlingsbor under mindre och delvis digitala former. Vi har i olika konstellationer samtalat om var knopparna finns här i församlingen, var Guds rike håller på att på att komma nära på ett nytt sätt. Vi har också talat om den smärta som gör att det är extra viktigt att jag besöker församlingen just nu, trots att det är pandemi.

Under mitt besök har jag framför allt lagt märke till två knoppar som jag tror mycket snart kommer att slå ut i blom. De har redan börjat öppna sig och de behöver god omvårdnad och näring för att våga och orka växa vidare. Knopparna kan liknas vid två adventsljus som lyser upp i vintermörkret. Vi behöver tillsammans hålla våra skyddande händer omkring dem så att de inte blåser ut i kylslagna vindar.

Det första adventsljuset eller den första knoppen är planerna som finns på att skapa en öppen gemenskap för barn, ungdomar och deras föräldrar i Brunnagården, kanske på

fredagskvällarna. Sådana mötesplatser med mat, prat och gudstjänst finns på många håll i Uppsala stift och de lockar massor av människor i alla åldrar. Jag har vid flera tillfällen fått vara med vid sådana kvällar i andra församlingar när jag har varit på visitation där. Jag har sett hur syföreningar, kyrkvårdar, körsångare, förskolebarn, trötta småbarnsföräldrar och konfirmander har ätit pizza, pratat runt matborden, sjungit psalmer och bett tillsammans. Jag hoppas och tror att en sådan gränsöverskridande gemenskap håller på att växa fram även här i församlingen. Det finns en knopp som tyder på det och den behöver utrymme för att kunna blomma.

Det andra adventsljuset eller den andra knoppen som också behöver vår omvårdnad har med livskvalitén för äldre människor att göra. Här i församlingen har de förtroendevalda fattat beslutet att särskilt satsa på barn och unga men det betyder inte att de äldre är bortglömda. För deras livs skull utvecklas nu ett närmare samarbete mellan Kungsängens – Västra Ryds församling, Upplands Bro anhörigförening och kommunens förebyggande enhet. Jag hoppas och tror att det samarbetet, när det blommar fram, kommer att ha ett djupt liggande rotsystem med fäste i Västra Ryds kyrka och den miljö för eftertanke, ikonmålning och pilgrimsvandringar som finns där.

När jag har frågat dem som jag har mött under visitationen vad de är glada och stolta över här i församlingen har de särskilt lyft fram de vackra kyrkobyggnaderna och musiklivet. För många människor är konserter och körer vägen in i kyrkan och så är det också här i Kungsängen – Västra Ryds församling. Det har jag fått flera påminnelser om under visitationen. I fredags fick jag, till exempel, en CD-skiva som Ceciliakören har spelat in och jag vet att det just nu finns en stor oro över den körens framtid.

Skivan heter ”Steg i livet” och på omslagsfotot ser man ett litet barn som promenerar på en sandstrand. Jag vet inte vilket nästa steg i körens liv blir men jag vet att församlingens ambition inte är att ta död på kören eller att blåsa ut det adventsljus som kören har spridit under många decennier. Det jag däremot förstår är att vi i hela Svenska kyrkan – inte bara här i Kungsängen - Västra Ryds församling utan överallt – kommer att vara väldigt mycket mer beroende av ideella medarbetare, nu och i framtiden, än vad vi är vana vid. Vi har inte längre råd att ha så många anställda som vi har haft men det måste inte innebära att församlingslivet urholkas och dör. Det kan istället innebära att vi blir extra måna om varandra eftersom vi upptäcker att vi alla är med och påverkar utvecklingen och därmed framtiden. Vi är med

vattnar det som groer när vi väljer hur vill engagera oss. Vi är med och skapar jordmånen för församlingslivets knoppar. På så sätt påverkar vi deras möjligheter att slå ut.

Alla vi som tillsammans är kyrkan kan liknas vid trädgårdsredskap som Jesus använder när han sköter om sitt fikonträd. Ibland betar vi oss visserligen som om vi istället vore svärd och spjut. Vi tar till vapen och skadar varandra, mer eller mindre allvarligt. Då är det lätt hänt att våra sinnen att fördunklas av livets, församlingslivets bekymmer. I evangelietexten varnar Jesus oss för en sådan utveckling. Be att ni får kraft att stå emot den, säger han. Det ligger något löftesrikt i den uppmaningen.

Vi kan inte smida om våra svärd till plogbillar av egen kraft men när Guds rike är nära öppnas plötsligt möjligheter som vi själva inte förfogar över. Vi kan inte med lätthet forma om våra spjut till vingårdsknivar men profeten Mika påminner oss om att en sådan förvandling inte är en orealistisk dröm utan ett gudomligt löfte. Svärd kan bli plogbillar som bryter ny mark och spjut kan bli vingårdsknivar som hjälper knopparna att få det utrymme som de behöver. En sådan utveckling åstadkommer Jesus. Därför är det högst meningsfullt att be honom om kraft, hjälp och vägledning.

I dagens evangelietext ger Jesus oss en uppmaning som jag hoppas ska vara vägledande för er i Kungsängens – Västra Ryds församling just nu. ”Räta på er och lyft era huvuden” säger Jesus. Var glada och stolta över knopparna som spirar här. Glädjen och stoltheten kan få finnas utan att smärtan för den skull förringas. Det är Karin Boyes dikt ett exempel på. Den publicerades först i en samling som heter ”För trädets skull”. För det fikonträd som är Kungsängen – Västra Ryds församling, för församlingslivets skull, behöver vi tillsammans plöja fram glädjen över knopparna som syns på fikonträdet och vi behöver vårda både glädjen och knopparna ömt med våra vingårdsknivar.

Det ber jag att vi ska få kraft att göra – i Jesu namn. Amen.